

Зимѣ въ гората.

а всѣкждѣ е още покрито съ снѣгъ. И въ гората, и на полето снѣгътъ е доста дебелъ. Хората прѣкарватъ повече въ топлитѣ си стай. Студено е. Всѣки се сгушилъ и загърналъ добръ въ топли дрехи.

По полето е тихо. Снѣгътъ силно блѣщи отъ слабитѣ още слънчеви лъчи.

Сжщо и въ гората е много глухо. А горкитѣ животни!... Тѣ се скитатъ цѣль день по снѣга и не намиратъ нищо, за да се нахранятъ....

Една сутринъ малкото зайче изкочи отъ дупката си и радостно хукна по мекия снѣгъ.

То бѣше изгладнѣло и търсеше нѣщо за ядене. Плашливо се обръщаше ту на една, ту на друга страна и вървѣше напрѣдъ изъ гжстата гора.

Слѣдъ малко изкочи и една лисица. Тя напустна топлото си легло, направено въ дънера на едно кухо дърво, и трѣгна да си търси храна. Слѣдъ малко тя съгледа нѣщо прѣдъ себе си.....

Лисицата тихичко се промъкна покрай дърветата и бързо, бързо трѣгна напрѣдъ, за да настигне малкото животно. Тя подгони зайчето. Още малко и тя ще се хвърли върху него...

Въ това врѣме въ гората се зададе единъ ловецъ. Той бавно крачи напрѣдъ и подвиква на кучето си. Ловецътъ съгледа лисицата.